

Jelenia Góra, dnia 7 grudnia 2010 r.

SKO/41/OŚ-21/2010

07.12.2010
3

DECYZJA
SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO
W JELENIEJ GÓRZE

Na podstawie art. 158 § 1 w związku z art. 156 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.), art. 33 i 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 92, poz. 880 ze zm.), a także art. 46 ust. 1, art. 56 ust. 2, 3, 4, 7, 8 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 62, poz. 627 ze zm.) po rozpatrzeniu wniosku Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze

o r z e k a

odmówić stwierdzenia nieważności

decyzji Burmistrza Miasta Szklarska Poręba z dnia 10 listopada 2006 r., znak OŚ-7627/04/2006 w sprawie ustalenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie kolei linowej, modernizacji nartostrad i budowie połączeń między nimi oraz rozbudowie instalacji sztucznego dośnieżania w masywie Szrenicy w miejscowości Szklarska Poręba zmienionej w części przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze decyzją nr SKO/41/GP-1540/2006 z dnia 5 marca 2007 r.

UZASADNIENIE

W dniu 20 sierpnia 2010 r. do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Jeleniej Górze wpłynął wniosek Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie, uzupełniony pismem z dnia 30 września 2010 r., o stwierdzenie nieważności decyzji Burmistrza Miasta Szklarska Poręba z dnia 10 listopada 2006 r., znak OŚ-7627/04/2006 w sprawie ustalenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie kolei linowej, modernizacji nartostrad i budowie połączeń między nimi oraz rozbudowie instalacji sztucznego dośnieżania w masywie Szrenicy w miejscowości Szklarska Poręba zmienionej w części przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze decyzją nr SKO/41/GP-1540/2006 z dnia 5 marca 2007 r.

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, *zwany dalej GDOŚ*, wskazał, iż na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 in fine ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t. j. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, ze zm.) w związku z art. 76 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, ze zm.) wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie kolei linowej, modernizacji nartostrad i budowie połączeń między nimi oraz rozbudowie instalacji sztucznego dośnieżania w masywie Szrenicy w miejscowości Szklarska

Poręba, wydanej przez Burmistrza Miasta Szklarska Poręba w dniu 10 listopada 2006 r. Decyzji powyższej zarzucił, iż została wydana z rażącym naruszeniem przepisu art. 34 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody (t. j. z 2009 r. Dz. U. Nr 151, poz. 1220, ze zm.), a tym samym również art. 6 ust. 4 Dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz. Urz. UE L Nr 206 z 22 lipca 1992 r., str. 7) – zwana dalej jako *Dyrektywa Siedliskowa*, poprzez niewłaściwe zastosowanie ww. przepisu w sytuacji niezastnienia wymogów nadrzędnego interesu publicznego w odniesieniu do przedmiotowej inwestycji. Zacytował art. 34 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, w brzmieniu obowiązującym w dniu wydania wzbudzającej wątpliwości decyzji, wskazując, iż przepis ten implementuje do polskiego prawodawstwa art. 6 ust. 4 Dyrektywy Siedliskowej, zdanie pierwsze, stanowiący, iż jeśli pomimo negatywnej oceny skutków dla danego terenu oraz braku rozwiązań alternatywnych, to plan lub przedsięwzięcie musi jednak zostać zrealizowane z powodów o charakterze zasadniczym wynikającym z nadrzędnego interesu publicznego, w tym interesów mających charakter społeczny lub gospodarczy. Państwo Członkowskie stosuje wszelkie środki kompensujące konieczne do zapewnienia ochrony ogólnej Natury 2000. Wyjaśnił, że teren, na którym planowana jest realizacja przedsięwzięcia, będącego przedmiotem decyzji Burmistrza Miasta Szklarska Poręba, w dniu wydania tej decyzji, znajdował się w granicach projektowanego obszaru mającego znaczenie dla Wspólnoty Natura 2000 "Karkonosze". Obszar ten został zgłoszony do Komisji Europejskiej przez Rząd RP w kwietniu 2004 r. (zatwierdzony przez Komisję decyzją nr 2008/25/EC z dnia 13 listopada 2007 r.). W dniu wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach był to także teren projektowanego obszaru specjalnej ochrony ptaków Natura 2000 "Karkonosze". Obszar ten został w późniejszym terminie wyznaczony rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 5 września 2007 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie obszarów specjalnej ochrony ptaków Natura 2000 (Dz. U. Nr 179, poz. 1274 i 1275). *GDOŚ* wskazał, iż zgodnie ze Standardowym Formularzem Danych na terenie tym stwierdzono między innymi 23 siedliska z załącznika I Dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory oraz 6 gatunków ssaków z załącznika II ww. Dyrektywy. *GDOŚ* dodał, iż przedmiotem ochrony tego obszaru są między innymi następujące siedliska przyrodnicze: zarośla kosodrzewiny (kod 4070), kwaśne buczyny (kod 9110), górskie bory świerkowe (kod 9410), torfowiska przejściowe i trzęsawiska (kod 7140), murawy bliźniczkowe (kod 6230). Obszar ten zasiedla także 20 gatunków ptaków z załącznika I Dyrektywy Rady 2009/147/EC z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa. Jest to jedna z 10 najważniejszych w kraju ostoi lęgowych cietrzewia, sóweczki oraz sokoła wędrownego. Odnotowana w granicach ostoi populacja cietrzewia stanowi ok. 2% krajowej populacji, a sóweczki blisko 10%. Jest to także jedna z najważniejszych ostoi lęgowych północnego podgatunku podróżniczka, płochacza halnego, czeczotki oraz drozda obrożnego, dla których najważniejsze są piętra roślinności od regla górnego, przez piętro subalpejskie, do piętra alpejskiego. Ponadto, także liczebność włośchatki i dzięcioła zielono siwego przekracza 1 % krajowej populacji. *GDOŚ* zaznaczył, że jak stwierdzono w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z dnia 10 listopada 2006 r., znak: OŚ-7627/04/2006, przeprowadzone postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko wykazało występowanie negatywnego wpływu przedsięwzięcia na środowisko, w tym na obszar Natura 2000(...)Obowiązek wykonania kompensacji przyrodniczej nałożony został z uwagi na fakt, iż przedmiotowe przedsięwzięcie będzie negatywnie oddziaływać na środowiska przyrodnicze oraz gatunki roślin i zwierząt podlegające ochronie w ramach Specjalnego Obszaru Ochrony Siedlisk Natura 2000 oraz projektowanego Obszaru Specjalnej Ochrony Ptaków Natura 2000 „Karkonosze”, a dla wielu przedmiotów ochrony nie jest

możliwe zastosowanie działań minimalizujących oddziaływanie negatywne. Nakazane działania kompensacyjne wynikają z faktu zniszczenia fragmentów siedlisk wymienionych w Załączniku I Dyrektywy Siedliskowej 92/43/EWG, w tym: kwaśnych buczyn (kod 9110) oraz kwaśnych świerczyn górskich i wysokogórskich (kod 9410) i braku rozwiązań alternatywnych dla utrzymania tych siedlisk w stanie nienaruszonym. Ustalony zakres kompensacji przyczyni się do odtwarzania fragmentów struktur siedliskowych drzewostanów będących właściwymi dla tego terenu oraz poprawy siedlisk rzadkich gatunków ptaków w tym sóweczki, włośchatki i cietrzewia (str. 8 decyzji). W ocenie wnioskodawcy w związku ze stwierdzeniem wystąpienia znaczącego negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na obszary Natura 2000, jakie będzie miało w przypadku jego realizacji, w rozpatrywanej sprawie miały zastosowanie przepisy ustawy o ochronie przyrody – art. 33 – 35 a, w tym art. 34 ust. 1 implementujący do polskiego prawodawstwa przepisy Dyrektywy Siedliskowej. *GDOŚ* wyjaśnił, że zgodnie z tym przepisem warunkiem sine qua non dopuszczania realizacji przedsięwzięcia, które może znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000, jest przede wszystkim zaistnienie imperatywów wynikających z nadrzędnego interesu publicznego. Jednakże, w przedłożonym "Raporcie o oddziaływaniu na środowisko planowanej budowy kolei linowej, poszerzenia fragmentów tras narciarskich, budowy łącznika pomiędzy nartostradą "Śnieżynka" i "Puchatek" oraz zainstalowania sztucznego naśnieżania na niektórych odcinkach nartostrad w rejonie Szrenicy w Karkonoszach Zachodnich" wraz z aneksem, sporządzonym przez Stowarzyszenie "EKO-BIEGŁY" z siedzibą we Wrocławiu, nie próbuje się nawet udowodnić istnienia przesłanki nadrzędnego interesu publicznego. *GDOŚ* wskazał, iż w uzasadnieniu do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla ww. przedsięwzięcia ograniczono się jedynie do stwierdzenia (str. 7), iż rozwój infrastruktury narciarskiej w masywie Szrenicy przyczyni się do zwiększenia atrakcyjności turystycznej Szklarskiej Poręby na skutek usprawnienia narciarstwa zjazdowego, spowoduje to zwiększenie napływu turystów – narciarzy i przyczyni się do rozwoju turystycznego miasta, co w konsekwencji wpłynie na rozwój gospodarczy Szklarskiej Poręby. W ocenie *GDOŚ* zasadnym jest w tym kontekście przytoczenie treści wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 31 lipca 2008 r., sygn. akt: IV SA/Wa 672/08, w którym stwierdzono, iż *Inwestycja ta, będąca indywidualnym przedsięwzięciem gospodarczym skarżącego, nie stanowi bowiem emanacji nadrzędnego interesu publicznego określonego w art. 34 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, nawet z racji stworzenia w ten sposób miejsc pracy dla lokalnej społeczności. Nie każde bowiem przedsięwzięcie gospodarcze lub społeczne stanowi realizację nadrzędnego interesu publicznego, a tylko takie, które z racji swej użyteczności ale i zarazem konieczności, podejmowane jest z pożytkiem dla całego społeczeństwa, gdzie pożytek ten zasługuje w powszechnej opinii na osiągnięcie nawet kosztem jego uciążliwości wobec środowiska przyrodniczego, przy zapewnieniu jednak stosownej kompensacji przyrodniczej w maksymalnym stopniu ograniczającej tę uciążliwość.* W opinii *GDOŚ*, również w przypadku inwestycji narciarskich w masywie Szrenicy nie istnieją żadne powody o charakterze zasadniczym wynikające z nadrzędnego interesu publicznego, które przemawiałyby za koniecznością realizacji tego przedsięwzięcia. Infrastruktura narciarska nie stanowi przedsięwzięcia służącego ogółowi społeczeństwa, a także nie jest inwestycją, której celem byłoby zaspokajanie bieżących potrzeb ludności, niezbędną dla funkcjonowania społeczności Szklarskiej Poręby. W tym miejscu wnioskodawca przywołał również wyrok WSA w Warszawie z dnia 7 marca 2007 r. (IV SA/Wa 2037/06) mówiący m. in. o znaczeniu infrastruktury narciarskiej jako inwestycji służącej społeczności. Dalej Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska podniósł, iż imperatyw nadrzędnego interesu publicznego odnosi się

przede wszystkim do zdrowia ludzkiego, bezpieczeństwa publicznego oraz pozytywnych skutków o pierwszorzędym znaczeniu dla środowiska. Ponadto mogą być to także inne imperatywy o charakterze społecznym bądź gospodarczym, jednakże interes ten musi być "nadrzędny" co oznacza, iż nie każdy rodzaj interesu publicznego o charakterze społecznym lub gospodarczym jest wystarczająco ważny, aby był uważany za nadrzędny. Za takowe mogą być uznane przedsięwzięcia trwale i bezsprzecznie zaspokajające podstawowe potrzeby społeczności. *GDOŚ* podniósł, iż ani autorzy "Raportu", ani Wojewoda Dolnośląski, będący organem uzgadniającym (na podstawie art. 48 ust. 2 pkt 3 ustawy Prawo ochrony środowiska) środowiskowe uwarunkowania zgody na realizację przedsięwzięcia, nie przeanalizowali powyższych kwestii, uznając a priori, że przedsięwzięcie to spełnia wymogi nadrzędnego interesu publicznego. Tym samym dopuszczono jego realizację, pomimo stwierdzenia wystąpienia znaczącego negatywnego oddziaływania na siedliska i gatunki, będące przedmiotem ochrony proponowanego obszaru mającego znaczenie dla Wspólnoty Natura 2000 "Karkonosze" oraz proponowanego obszaru specjalnej ochrony ptaków Natura 2000 "Karkonosze". W związku z powyższym, według wnioskodawcy, zarówno postanowienie uzgadniające Wojewody Dolnośląskiego z dnia 24 kwietnia 2006 r., znak: SR.V.6638/N/124/KM/06, jak i wydana na jego podstawie decyzja Burmistrza Miasta Szklarska Poręba o środowiskowych uwarunkowaniach z dnia 10 listopada 2006 r., znak: OŚ-7627/04/2006, rażąco naruszają art. 34 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, a tym samym art. 6 ust. 4 Dyrektywy Siedliskowej, co wyczerpuje dyspozycję art. 156 § 1 pkt 2 in fine Kpa. W konsekwencji, w ocenie *GDOŚ*, przedmiotowa decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, stanowiąca dokument wydany z rażącym naruszeniem prawa, powinna zostać wycofana z obrotu prawnego ze skutkiem ex tunc. Dodał on, iż zgodnie z zasadą praworządności, na organach administracji publicznej ciąży obowiązek działania w granicach i na podstawie prawa. Z chwilą wstąpienia Polski do struktur europejskich, organy te muszą także pozostawać w zgodzie z prawodawstwem wspólnotowym, do czego zobowiązują m. in. zasada pierwszeństwa prawa wspólnotowego oraz obowiązek prowspólnotowej wykładni przepisów prawa krajowego. Zasada pierwszeństwa prawa wspólnotowego wobec prawa krajowego obejmuje wszystkie wiążące źródła prawa wspólnotowego, w tym Dyrektywy. Zasada ta znajduje zastosowanie nie tylko wobec krajowych przepisów o charakterze legislacyjnym, ale także aktów o charakterze administracyjnym, w tym decyzji administracyjnych. Obowiązek zapewnienia zgodności z zasadą pierwszeństwa prawa wspólnotowego dotyczy m. in. sądów oraz organów administracyjnych, w tym organów samorządu terytorialnego. Z zasadą pierwszeństwa prawa wspólnotowego wiąże się tzw. obowiązek prowspólnotowej wykładni prawa krajowego. Obowiązek ten ma zapewnić prawu wspólnotowemu należyłą skuteczność i z tego powodu jest traktowany bardzo szeroko. Podobnie jak w przypadku zasady pierwszeństwa stosowania do zasady prowspólnotowej wykładni powinny się stosować "tak dalece jak to możliwe" zarówno sądy jak i organy administracji. W ocenie *GDOŚ*, powyższe znajduje potwierdzenie w szeregu orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości (por. sprawa C-158/80 Rewe v. Hauptzollamt Kiel, ECR 1981/1805, sprawa C - 106/77 Simmenthal, ECR 1978/629) oraz wyroków polskich sądów administracyjnych, m. in. w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 23 listopada 2005 r., sygn. akt: VII SA/Wa 462/05, czy w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 11 kwietnia 2008 r., sygn. akt: III SA/Wa 263/08. Zdaniem *GDOŚ* pozostawienie w obrocie prawnym kwestionowanej decyzji Burmistrza Miasta Szklarska Poręba naraża Polskę na zarzuty ze strony Komisji Europejskiej i wszczęcie przeciwko Polsce postępowania naruszeniowego. Podniósł ponadto, że zarówno w dacie wydania postanowienia uzgadniającego Wojewody Dolnośląskiego z dnia 24

kwietnia 2006 r., jak i decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia przez Burmistrza Miasta Szklarska Poręba z dnia 10 listopada 2006 r., obszar ten posiadał status obszaru projektowanego. Dodał, iż w kwestii ochrony obszarów o ww. statusie wypowiedział się Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie, (w wyroku z dnia 16 września 2008 r., sygn. akt: II OSK 1177/07, za wyrokiem ETS C-117/03 Dragaggi). Ponadto Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska wskazał, iż Naczelny Sąd Administracyjny, opierając się na orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości (wyrok C-244/05 Bund Naturschutz oraz wyroku C-117/03 Dragaggi) przyjął, iż *wobec przedsięwzięć mogących znacząco negatywnie oddziaływać na projektowane obszary Natura 2000 konieczne jest przeprowadzenie oceny oddziaływania, o której mowa w art. 33. ust. 3 ustawy o ochronie przyrody. Jednakże jeżeli w trakcie takiej oceny stwierdzone zostanie znaczące negatywne oddziaływanie przedsięwzięcia na dany obszar, nie jest dozwolone wydanie zgody na realizację przedsięwzięcia, nawet jeśli spełnia ono przesłanki, o których mowa w art. 34 ustawy o ochronie przyrody (czyli za jego realizacją przemawiają konieczne wymogi nadrzędnego interesu publicznego, w tym wymogi o charakterze społecznym lub gospodarczym, wykazano brak rozwiązań alternatywnych, a także zapewnione zostanie wykonanie kompensacji przyrodniczej niezbędnej do zapewnienia spójności i właściwego funkcjonowania sieci obszarów Natura 2000). W takim przypadku zgoda może być wydana dopiero po zatwierdzeniu danego obszaru Natura 2000 przez Komisję Europejską. W ocenie wnioskodawcy, zgodnie z powyższą interpretacją NSA w Warszawie, w przedmiotowym przypadku, z uwagi na ówczesny (w dacie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach) status obszaru mającego znaczenie dla Wspólnoty Natura 2000 "Karkonosze", który posiadał wówczas status obszaru projektowanego, nie można było zastosować instytucji z art. 34 ustawy o ochronie przyrody, nawet w przypadku stwierdzenia istnienia imperatywu wynikającego z nadrzędnego interesu publicznego, przy jednoczesnym spełnieniu pozostałych warunków tj. braku rozwiązań alternatywnych oraz zapewnieniu wykonania kompensacji przyrodniczej.*

Pismem z dnia 23 sierpnia 2010 r. Kolegium wystąpiło do Burmistrza Szklarskiej Poręby o nadesłanie akt przedmiotowej sprawy.

W dniu 7 września 2010 r. do Kolegium wpłynął wniosek Stowarzyszenia Pracownia na rzecz Wszystkich Istot z siedzibą w Bystrej zwanego dalej *SPWI* o dopuszczenie go na prawach strony do przedmiotowego postępowania. Jednocześnie *SPWI* wskazało, iż popiera treść wniosku *GDOŚ* oraz wskazuje dodatkowe aspekty tej sprawy, tj.: w jego ocenie decyzja Burmistrza Szklarskiej Poręby, a także, poprzedzające ją uzgodnienia przedsięwzięcia dokonane m.in. przez Wojewodę Dolnośląskiego, została wydana w oparciu o raport oddziaływania na środowisko przedmiotowego przedsięwzięcia. Raport ten nie jest jednak dokumentem, który mógłby stanowić dowód przeprowadzenia właściwej oceny oddziaływania na obszar Natura 2000. Został on uznany za jedną z najgorszych jakościowo dokumentacji w Polsce („Jakość ocen oddziaływania na środowisko w Polsce. Krajowa praktyka a prawo wspólnotowe”, WWF Polska, 2006). Raport ten nie może być uznany za zadawalający i spełniający wymagania Dyrektywy 85/337/EWG oraz 92/43/EWG. W ocenie *SPWI* w dokumencie uderza chaos i brak kompleksowego ujęcia, zwłaszcza w opisie uwarunkowań przyrodniczych oraz prognozy oddziaływań i ich skutków. Jest to szczególnie niepokojące w kontekście zlokalizowania przedsięwzięcia w granicach Karkonoskiego Parku Narodowego i obszaru Natura 2000. Raport w rażący sposób ignoruje przede wszystkim wymagania Dyrektywy Siedliskowej. W dokumencie jest mowa o Specjalnym Obszarze Ochrony Siedlisk, wspomina się także o proponowanym Obszarze Specjalnej Ochrony Ptaków, ale przeprowadzający ocenę nie odnoszą się do właściwego stanu ochrony siedlisk i

gatunków będących przedmiotem ochrony na danym terenie, ani do integralności obszaru Natura 2000. Dokument nie uwzględnia oddziaływań skumulowanych (powiązania z innymi inwestycjami, planami), nie zawiera też prawidłowej oceny wariantów alternatywnych (tzn. nie wskazuje wariantu, który nie generowałby znaczącego negatywnego oddziaływania na obszar Natura 2000). W ocenie *SPWI* trudno zaakceptować, że raport dopuszcza realizację przedsięwzięcia i proponuje „kompensaty przyrodnicze” bez dyskusji na temat alternatyw i nadrzędnego interesu publicznego. Według *SPWI* znamienne jest, że raport w tym kontekście cytuje art.2, nie art.6 Dyrektywy Siedliskowej. *SPWI* wskazało na szereg, w jego ocenie, braków w raporcie. Wnioskodawcy dodali, że w toku prowadzenia postępowania administracyjnego zmierzającego do wydania ww. decyzji administracyjnej, Stowarzyszenie Wałbrzyski Oddział Pracowni na rzecz Wszystkich Istot zgłaszało uwagi i wnioski do prowadzonej procedury, starając się jednocześnie uzyskać status podmiotu na prawach strony. Status ten nie został stowarzyszeniu przyznany ze względów formalnych. Niemniej, w uzasadnieniu decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych nie odniesiono się rzetelnie do uwag i wniosków, jakie zgłaszało stowarzyszenie „Wałbrzyski Oddział Pracowni na rzecz Wszystkich Istot”. Według *SPWI* należy uznać, że Burmistrz Szklarskiej Poręby nie rozpatrzył we właściwy sposób wniosków ww. stowarzyszenia. *SPWI* podkreśliło, że zgłaszane w 2006 r. uwagi do postępowania mają bezpośredni związek z argumentami, które przywołuje w uzasadnieniu wniosku *GDOŚ*. Wskazało, iż w obowiązującym stanie prawnym, którego obowiązek przestrzegania nie budzi wątpliwości, ochronie przyrody nadano bardzo wysokie znaczenie, czego wyrazem są zarówno zapisy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, jak i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

W dniu 9 września 2010 r. do Kolegium wpłynęło kolejne pismo Stowarzyszenia Pracownia na Rzecz Wszystkich Istot z siedzibą w Bystrej, które wskazało, iż przywołana wyżej argumentacja Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska ściśle wiąże się z treścią wniosków, które Stowarzyszenie Wałbrzyski Oddział Pracowni na rzecz Wszystkich Istot kierowało do Burmistrza Szklarskiej Poręby w trakcie trwającej procedury administracyjnej związanej w wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Stowarzyszenie dodało, iż za koniecznością stwierdzenia nieważności decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przemawia szereg argumentów prawnych i merytorycznych. Według nich jest to wysoce prawdopodobne jeżeli nie na etapie postępowania przed Samorządowym Kolegium Odwoławczym, to przed Wojewódzkim bądź Naczelnym Sądem Administracyjnym. Stwierdzenie nieważności decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach pociągnie za sobą konieczność unieważnienia pozwolenia na budowę. Zrealizowanie inwestycji w sposób sprzeczny z wymaganiami prawa wspólnotowego pociągnie za sobą wysokie ryzyko poniesienia konsekwencji prawnych i finansowych.

Następnie w dniu 9 września 2010 r. wpłynęło do Kolegium pismo Dyrektora Karkonoskiego Parku Narodowego skierowane do Ministra Środowiska, a przekazane Kolegium do wiadomości, w którym Dyrektor Karkonoskiego Parku Narodowego przedkłada swoje stanowisko w tej sprawie, wskazując, iż stanowisko Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska zostało oparte na interpretacji zapisów przedmiotowej decyzji Burmistrza Miasta Szklarska Poręba oraz kopii raportu, bez analizy wszystkich materiałów dowodowych zgromadzonych w tej sprawie, będących w posiadaniu zarówno miasta Szklarska Poręba, Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu, Karkonoskiego Parku Narodowego oraz Ministra Środowiska. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska we Wrocławiu, jako następca prawny Wojewody Dolnośląskiego, który wówczas warunki tej

74

decyzji uzgadniał, posiada komplet dokumentacji, jaką w tym zakresie wówczas zgromadził. Miasto Szklarska Poręba, oprócz „Raportu” posiada opracowanie ekofizjograficzne miasta, inwentaryzację przyrodniczą miasta, oraz wiele materiałów, jakie miasto otrzymało w procesie wydawania przedmiotowej decyzji z KPN. Najbogatsza dokumentacja w tym zakresie, z dwóch powodów znajduje się w posiadaniu Karkonoskiego Parku Narodowego. Po pierwsze znaczna część planowanego przedsięwzięcia zlokalizowana jest na terenie KPN, po drugie KPN posiada bogatą i aktualną inwentaryzację i ocenę przyrodniczą tego obszaru, co w sposób profesjonalny pozwoliło służbom Parku zweryfikować zapisy raportu wraz z uzupełnieniami (raport zawiera szereg aneksów i uzupełnień.) oraz dokonać oceny skutków Decyzji wydanej przez Burmistrza Szklarskiej Poręby. Dyrektor KPN wskazał, iż podstawą oceny wykonanej dla Ministra Środowiska przez Dyrektora KPN była bogata inwentaryzacja przyrodnicza będąca w posiadaniu KPN, ekspertyzy specjalistów, oraz opinie i stanowiska służb terenowych KPN odpowiedzialnych za nadzór terenu objętego planowanym przedsięwzięciem. Dyrektor Karkonoskiego Parku Narodowego wskazał, że z jego ustaleń przedstawionych Ministrowi Środowiska wynika, że realizacja przedsięwzięcia w zakresie ustalonym decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, wydanej przez Burmistrza Miasta Szklarskiej Poręby z dnia 10 listopada 2006 r., nie powoduje zniszczenia siedlisk wymienionych w załączniku I Dyrektywy Siedliskowej 92/43/JEWG, w szczególności kwaśnych buczyn (kod 9110) oraz kwaśnych świerczyn górskich i wysokogórskich (kod 9410). Z inwentaryzacji przyrodniczej obszaru objętego planowanym przedsięwzięciem wynika jednoznacznie, że w tym rejonie nie występują siedliska kwaśnych buczyn, a ich potencjalne stanowiska zajmują obecnie sztuczne monokultury świerkowe lub pochodne zbiorowiska porębowe. Na przedmiotowym obszarze nie występują również siedliska kwaśnych świerczyn górskich i wysokogórskich. Siedliska te w tym rejonie całkowicie zostały zniszczone w trakcie klęski ekologicznej jaka miała miejsce w latach 70. i 80 ubiegłego wieku i obecnie porastają je pochodne zbiorowiska porębowe. Informację o stanie lasów w obszarze planowanego przedsięwzięcia można również przeczytać w „raporcie” na stronie 126. Dyrektor KPN dodał, że nie zna powodów, jakimi kierował się Wojewoda Dolnośląski uzasadniając w swoim postanowieniu w sprawie uzgodnienia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia z dnia 24 kwietnia 2006 r. konieczność wykonania kompensacji przyrodniczej faktem zniszczenia fragmentów siedlisk wymienionych w załączniku I Dyrektywy Siedliskowej 92/43/EWG, w szczególności kwaśnych buczyn (kod 9119) oraz kwaśnych świerczyn górskich i wysokogórskich (kod 9419). Dyrektor Karkonoskiego Parku Narodowego, wskazał, że posiada dokładną lokalizację i ocenę stanu poszczególnych siedlisk i stanowisk gatunków wymienionych w Standardowym Formularzu Danych dla obszaru Karkonosze. Z postępowania ocenowego przeprowadzonego przez Dyrektora KPN wynika jednoznacznie, że w wyniku realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia nie zostaną zniszczone lub uszkodzone żadne siedliska objęte ochroną w ramach obszaru Natura 2000. Realizacja przedsięwzięcia nie wpłynie również znacząco negatywnie na stan populacji gatunków roślin i zwierząt objętych ochroną prawną oraz na gatunki roślin i zwierząt chronionych w ramach obszaru Natura 2000. W ocenie Dyrektora KPN konieczność ustalenia kompensacji przyrodniczej wynikała przede wszystkim z wymogów art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody oraz art. 75 ustawy Prawo Ochrony Środowiska. W sprawie zasad i zakresu ustanawiania kompensacji przyrodniczej Dyrektor KPN uzyskał opinię prawną sporządzoną dnia 22 września 2007 r. przez dra Jana Jerzmańskiego z kancelarii Jendrośka Jerzmański Bar i Wspólnicy, Prawo gospodarcze i ochrony środowiska. Sp. z o.o. we Wrocławiu. Zakres i wielkość ustanowionej kompensacji przyrodniczej w sposób wystarczający wyrównuje

szkody dokonane w środowisku i krajobrazie powodowane przez realizację przedmiotowego przedsięwzięcia. Oprócz wyżej przedstawionych argumentów, Dyrektor KPN zwrócił uwagę na inne okoliczności wydania niezbędnych decyzji na realizację przedmiotowego przedsięwzięcia. Jednym z ważnych warunków realizacji tego przedsięwzięcia była rezygnacja Miasta Szklarska Poręba oraz Spółki Sudety Lift z inwestowania w Kotle Szrenickim i na Hali pod Łabskim Szczytem, na co Spółka Sudety Lift posiadała zgodę Ministra Środowiska oraz umowę na dzierżawę gruntów w tych rejonach już od 1993 r. Łączny zakres inwestycji obejmował budowę 4 wyciągów narciarskich oraz dwóch nowych nartostrad. Oprócz wycofania się inwestora z rozbudowy nowej infrastruktury narciarskiej w tym rejonie zgodził się on również na rozbiórkę istniejącego na Hali pod Łabskim Szczytem wyciągu narciarskiego i rekultywację terenu. Pod względem formalnym zagadnienia te zostały ostatecznie uregulowane przez Dyrektora KPN poprzez zmianę zapisów w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Miasta Szklarska Poręba, gdzie wyeliminowano wszelkie istniejące i planowane inwestycje narciarskie i nartostrady w rejonie Kotła Szrenickiego oraz Hali pod Łabskim Szczytem. Rozwiązano również niekorzystną dla KPN umowę dzierżawy na grunty w tym rejonie o łącznej powierzchni 70,86 ha, zawartą w 1993 roku na okres 25 lat. Nowa umowa dzierżawy zawarta przez Dyrektora KPN za zgodą Ministra Środowiska na grunty wyłącznie w rejonie masywu góry Szrenica obejmuje powierzchnię 39,926 ha, czyli o 30,943 ha mniej niż poprzednio. Rozwiązanie takie było wielokrotnie postulowane przez środowiska naukowe zajmujące się problematyką Karkonoszy oraz zostało pozytywnie zaopiniowane przez Radę Naukową Karkonoskiego Parku Narodowego. Po szczegółowych uzgodnieniach terenowych Dyrektor KPN wydał decyzję w sprawie wylesienia gruntów leśnych na cele nieleśne, gdzie w miejsce powierzchni 9,14 ha na jaką wyraził zgodę Minister Środowiska ostatecznie wylesiono powierzchnię 6,854 ha, czyli o 2,286 ha mniej niż planowano. Inwestor, czyli Spółka Sudety Lift w regulaminowym czasie wniósł do KPN naliczone opłaty: za przedwczesny wyrąb drzewostanu, należność i opłatę roczną za wyłącznie gruntów z produkcji leśnej, o których mowa w ustawie z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych. Spółka Sudety Lift, w uzgodnieniu z KPN dokonała wyboru wykonawców monitoringu oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko, przedstawiła do akceptacji KPN zakres i metodykę monitoringu oraz zawarła stosowne umowy z wykonawcami na realizację monitoringu o którym mowa w pkt 7.1 decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, wydanej przez Burmistrza Miasta Szklarskiej Poręby z dnia 10 listopada 2006 r. Spółka Sudety Lift, w uzgodnieniu z KPN przystąpiła do realizacji kompensacji przyrodniczej, o której mowa w pkt. 7.2 spornej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, oraz w pkt. H Zgody na odstępstwa od zakazów obowiązujących na terenie parku narodowego (Decyzja z dnia 22 stycznia 2008 r.). Reasumując, Dyrektor KPN- u dodał, że można ze znaczną dozą pewności stwierdzić, że realizacja przedmiotowego przedsięwzięcia nie narusza obowiązującego prawa krajowego oraz wspólnotowego i nie naraża Polski na zarzuty Komisji Europejskiej, tym samym wszczęcia przeciwko Polsce postępowania naruszeniowego. Przedmiotowa decyzja wydawana była w okresie ciągłego przystosowywania polskiego prawa do wymogów prawa wspólnotowego oraz w czasie, kiedy odpowiedzialne za wydawanie i uzgadniania stosownych decyzji organy nabrały dopiero doświadczenia w tym zakresie. Jednak najważniejszą przesłanką do uznania, że wydana wówczas przez Burmistrza Miasta Szklarska Poręba decyzja jest ważna, jest fakt, że w wyniku jej realizacji nie doszło do zniszczenia żadnego fragmentu siedliska bądź stanowiska gatunku objętego ochroną w ramach obszaru Natura 2000.

W dniu 12 października 2010 r. wpłynęło do Kolegium pismo Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, w którym wskazał on, że jego wniosek o stwierdzenie nieważności dotyczy zarówno decyzji Burmistrza Miasta Szklarska Poręba z dnia 10 listopada 2006 r., znak OŚ-7627/04/2006 w sprawie ustalenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie kolei linowej, modernizacji nartostrad i budowie połączeń między nimi oraz rozbudowie instalacji sztucznego dośnieżania w masywie Szrenicy w miejscowości Szklarska Poręba jak i decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Jeleniej Górze nr SKO/41/GP-1540/2006 z dnia 5 marca 2007 r. zmieniającej powyższą decyzję.

W dniu 12 października 2010 r. do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Jeleniej Górze wpłynęły akta przedmiotowej sprawy wraz z wyjaśnieniami Zastępcy Burmistrza Szklarskiej Poręby działającego z upoważnienia Burmistrza Szklarskiej Poręby *zwanego dalej organem I instancji*. Wskazał on, iż przedłużony termin przekazania akt sprawy wynikał z konieczności uprzedniego uzyskania dodatkowych informacji w tej sprawie od *GDOŚ*, Stowarzyszenia Pracownia na Rzecz Wszystkich Istot w Bystrej oraz Karkonoskiego Parku Narodowego w Jeleniej Górze. Konieczne było również skompletowanie obszernego materiału dowodowego zebranego w toku prowadzonego postępowania, co było utrudnione ze względu na fakt, iż większość pracowników tut. Urzędu zaangażowanych w przygotowanie i wydanie przedmiotowej decyzji w roku 2006, już nie pracuje w Urzędzie. Odnosząc się do treści zarzutów, podkreślił, że ocena tego, co służy ogółowi społeczeństwa jest domeną (i obowiązkiem) organów gminy i innych uprawnionych podmiotów, uczestniczących w procesie wydawania tej decyzji, a nie *GDOŚ*, który bez dokonania jakichkolwiek ustaleń własnych, zasięgania jakichkolwiek informacji w tej sprawie, czy choćby żądania akt sprawy i innych istotnych dokumentów oparł swój wniosek jedynie na własnym, gołosłownym przekonaniu, popierając go jedynie wyrwanym z kontekstu cytatem fragmentu uzasadnienia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 31 lipca 2008 r. sygn. akt IV SA/Wa 672/08 w sprawie, której przedmiotem była odmowa uzgodnienia przez Wojewodę Zachodniopomorskiego i następnie Ministra Środowiska realizacji przedsięwzięcia realizowanego w granicach projektowanego specjalnego obszaru ochrony siedlisk „Dorzecze Parsęty”. Organ I instancji podniósł, iż brak jakiegokolwiek związku logicznego i przedmiotowego wymienionego wyżej wyroku, na treść którego *GDOŚ* się powołał we wniosku, ze sprawą, której przedmiotem jest decyzja Burmistrza Szklarskiej Poręby Nr 4/2006 z dnia 10 listopada 2006 r. Zauważył też, iż w sprawie tej wypowiadał się również wcześniej *GDOŚ* umarzając postępowanie zażaleniowe, prowadzone z wniosku Wałbrzyskiego Oddziału Pracowni na Rzecz Wszystkich Istot, z dnia 28 września 2006 r., wydając stosowne postanowienie znak: *GDOŚ/DON00/286-4/73/09/mab* z dnia 28 kwietnia 2009 r. W ocenie organu I instancji również przywołany w treści wniosku *GDOŚ* inny wyrok WSA w Warszawie (z dnia 7 marca 2007 r.), nie ma żadnego związku z niniejszym przypadkiem. Dodał, że zaprezentowany we wniosku, jako cytat, fragment wyroku WSA w Warszawie w rzeczywistości w ogóle nie istnieje a jest jedynie kompilacją wyrwanych z treści tego wyroku pojedynczych zadań. Powołanie się przez *GDOŚ* na treść tego orzeczenia zdaje się jedynie świadczyć o tym, iż w ogóle nie rozróżnia on odrębnych od siebie pojęć; pojęcia celu publicznego - określonego w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, od pojęcia inwestycji celu publicznego - określonego w przepisach ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, oraz pojęcia nadrzędnego interesu publicznego – określonego w ustawie z dnia 16 kwietnia

2004 r. o ochronie przyrody, które to pojęcia, mimo iż nie są tożsame, w sposób niedopuszczalny ujednotacza. Odnosząc się do decyzji Nr 4/2006 Burmistrza Szklarskiej Poręby z dnia 10 listopada 2006 r., ustalającej środowiskowe uwarunkowania zgody na realizację przedsięwzięcia *organ I instancji* stwierdził, iż wydana ona została na wniosek podmiotu podejmującego realizację przedsięwzięcia (art. 46a ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska), przez uprawniony do jej wydania organ (art. 46a ust. 7 pkt 4), oraz z uwzględnieniem zakresu i charakteru całego przedsięwzięcia (art. 46 ust. 1). Wydanie decyzji nastąpiło po przeprowadzeniu postępowania, w toku którego Burmistrz Szklarskiej Poręby dokonał koniecznych uzgodnień z właściwymi organami ochrony środowiska i inspekcji sanitarnej, uwzględnienia ustaleń zawartych w raporcie o oddziaływaniu tego przedsięwzięcia na środowisko oraz uwzględnienia wyników udziału w postępowaniu społeczeństwa (art. 56 ust. 1). W wydanej decyzji, zgodnie z art. 56 ust. 2 ustawy, w sposób szczegółowy określił wymagania, o których mowa w art. 56 ust. 3 i następnym. Wydając zaskarżoną decyzję Burmistrz Szklarskiej Poręby uwzględnił także wszelkie przesłanki wynikające z przepisów ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r., o ochronie przyrody, ze szczególnym uwzględnieniem warunków wymienionych w art. 34, ust. 1 ustawy dopuszczających możliwości realizacji przedsięwzięcia w sytuacji jego negatywnego wpływu na obszar Natura 2000, a mianowicie istnienia przesłanki nadrzędnego interesu publicznego, w tym wymogów o charakterze społeczno-gospodarczym, braku rozwiązań alternatywnych oraz wykonania kompensacji przyrodniczej zapewniającej spójność oraz właściwe funkcjonowanie sieci Natura 2000. W tej ostatniej kwestii wyjaśnił, iż miasto Szklarska Poręba jest miejscowością turystyczną, położoną na pograniczu Karkonoszy i Gór Izerskich. Na ogólny obszar miasta o powierzchni 76 km² jedynie ok. 20% jego powierzchni to obszar zurbanizowany. Pozostała powierzchnia, to obszar będący w zarządzie Lasów Państwowych i Karkonoskiego Parku Narodowego. Istotą gospodarki miasta jest szeroko rozumiana obsługa ruchu turystycznego, która po upadku (przed laty) hutnictwa szkła, jest obecnie w zasadzie jedyną podstawą jego ekonomicznej egzystencji. Z tych względów miasto Szklarska Poręba od dawna zainteresowane jest rozwojem terenów, urządzeń i innych atrakcji turystycznych. Budowa systemu wyciągów narciarskich w masywie góry Szrenica była i jest w planach rozwoju miasta jednym z najistotniejszych jego elementów. Plany rozbudowy infrastruktury narciarskiej zawarte są w różnych dokumentach planistycznych, między innymi również w przyjętej uchwałą Rady Miejskiej Szklarskiej Poręby Nr XXyII/398/01 z dnia 29 maja 2001 r. „Strategii Zrównoważonego Rozwoju Miasta Szklarska Poręba”, oraz w przyjętej uchwałą Nr XXXV/411/05 z dnia 19 lipca 2005 r. „Planie Rozwoju Lokalnego Miasta Szklarska Poręba”. Rozwój infrastruktury narciarskiej w rejonie Szrenicy przewidują również dokumenty planistyczne Powiatu Jeleniogórskiego. Przedsięwzięcie to wpisuje się w założenia rozwoju Powiatu Jeleniogórskiego i zawarte jest w „Strategu Zrównoważonego Rozwoju Powiatu Jeleniogórskiego na lata 2006-2014” stanowiącym załącznik do uchwały Nr XXXIXJ247/06 Rady Powiatu Jeleniogórskiego z dnia 31 marca 2006 r. oraz w „Programie Rozwoju Turystyki w Powiecie Jeleniogórskim” stanowiącym załącznik do uchwały Rady Powiatu Jeleniogórskiego Nr XXXII/196/2001 z dnia 03 lipca 2001 r. Przedsięwzięcie to stanowi również realizację generalnego celu rozwoju gminy, zawartego w przywołanej wcześniej Strategii, a mianowicie „Harmonizacji rozwoju społecznego, gospodarczego i przestrzennego podnoszącej jakość życia mieszkańców”. Podkreślił, iż pierwotna koncepcja rozwoju instalacji narciarskich w rejonie masywu Szrenicy zakładała budowę systemu 14 wyciągów narciarskich i nartostrad, które obejmowały między innymi tereny Kotła Szrenickiego i Kotła Łabskiego Szczytu. Jednak w roku 1993, ze względu na potrzeby ochrony środowiska, uzgodniono budowę i modernizację 5 istniejących już

wyciągów narciarskich i budowę 5 nowych wyciągów narciarskich. Z tego planu do roku 2001 zrealizowano jedynie modernizację 5 istniejących wyciągów i budowę 1 nowego wyciągu narciarskiego. Od planów budowy pozostałych 4 wyciągów narciarskich odstąpiono po powstaniu Memoriału środowisk przyrodniczych, które postulowały wstrzymanie tej inwestycji w rejonie „na wschód od Szrenicy” tj. w rejonach Kotła Łabskiego Szczytu i Kotła Szrenickiego. Szczególnego podkreślenia w tej sprawie wymaga okoliczność, iż zawarte w roku 1993 umowy pomiędzy Karkonoskim Parkiem Narodowym, Nadleśnictwem Szklarska Poręba, miastem Szklarska Poręba i austriackim inwestorem firmą Arlberger Bergbahnen AG, objęte były umową rządową o ochronie inwestycji, zawartej pomiędzy Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Austrii. W wyniku rozmów podjętych wówczas przez wszystkie zainteresowane podmioty doszło do zawarcia porozumienia pomiędzy inwestorem, Karkonoskim Parkiem Narodowym, miastem Szklarska Poręba, z udziałem Ministra Środowiska, polegającego na tym, że inwestor odstąpi od realizacji pozostałych czterech wyciągów i dwóch nartostrad w tym rejonie, na obszarze obejmującym ponad 30 ha gruntów leśnych i położonych na terenie Karkonoskiego Parku Narodowego. Porozumienie to uzyskało nie tylko aprobatę środowisk przyrodniczych ale też Rady Naukowej Parku Karkonoskiego oraz Państwowej Rady Ochrony Przyrody, która sformułowała swoją opinię w tej sprawie w piśmie skierowanym do KPN z dnia 10 października 2005 r. Istotą zawartego wówczas porozumienia była rezygnacja z realizacji inwestycji narciarskich w rejonie cennym przyrodniczo i ich przeniesienie (w znacznie ograniczonym zakresie) na obszar, w którym infrastruktura narciarska istnieje od ponad pół wieku. Odstąpienie od pierwotnie zaplanowanej rozbudowy infrastruktury narciarskiej w rejonie Łabskiego Szczytu i Kotła Szrenickiego równoznaczne jest z brakiem rozwiązań alternatywnych dla tego przedsięwzięcia. Tym samym, w ocenie organu I instancji, całkowicie nietrafny jest pogląd *GDOŚ* o niemożności zastosowania art. 34 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, bowiem planowana inwestycja w całości spełnia przesłanki określone w tym przepisie, w tym wymóg nadrzędnego interesu publicznego. Z uwagi na miejsce realizacji inwestycji obejmujące między innymi obszar Karkonoskiego Parku Narodowego oraz obszar Natura 2000, podmiot podejmujący realizację przedsięwzięcia opierając się na „zasadzie ostrożności” i wynikającemu z niej obowiązku dołożenia należytej staranności w ocenie skutków, jakie na środowisko może przynieść planowana przez niego działalność, wnioskując o ustalenie środowiskowych uwarunkowań realizacji inwestycji wskazał najbardziej niekorzystne dla środowiska jej skutki, a mianowicie możliwość zniszczenia fragmentów siedlisk wymienionych w załączniku I Dyrektywy Siedliskowej 92/43/EWG. Wydana decyzja ograniczała negatywne skutki takiego oddziaływania i zakazywała m.in. „wejścia” w siedliska priorytetowe a jej postanowienia i przyjęte rozwiązania projektowe w efekcie pozwoliły na uniknięcie bezpośredniej ingerencji w siedliska wymienione w tej Dyrektywie (kwaśne buczyny — kod 9119 oraz kwaśne świerczyny górskie i wysokogórskie - kod 9410). Taki pogląd potwierdza treść ostatniej korespondencji tut. Urzędu z Dyrekcją Karkonoskiego Parku Narodowego. Organ i instancji zwrócił też uwagę, iż zgodnie z brzmieniem przepisu art. 76 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, podjęty w niniejszej sprawie przez *GDOŚ* sposób działania uznać należy za nieuzasadniony. Z brzmienia przepisu, wskazanego jako podstawa prawna wniosku, wprost bowiem wynika, iż obowiązkiem tego organu jest podejmowanie działań jedynie w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w zakresie wydawania decyzji. Tymczasem w uzasadnieniu wniosku taki zarzut nie został w ogóle sformułowany i nawet podniesiony, nie wskazano w nim także, w sposób konkretny na czym mogłyby polegać nieprawidłowości w

zakresie wydawania decyzji Nr 4/2006 przez Burmistrza Szklarskiej Poręby. *Organ I instancji* podkreślił, iż z przepisu wynika, że w takim przypadku *GDOŚ* ma obowiązek podjąć działania polegające na wystąpieniu, którego treścią może być w szczególności wniosek o stwierdzenie nieważności tej decyzji. Uwzględniając powyższe wyjaśnienia i okoliczności faktyczne niniejszej sprawy, w ocenie *organu I instancji* uznać należy, że wniosek *GDOŚ* z dnia 17 sierpnia 2010 r. w przedmiocie stwierdzenia nieważności i wstrzymania wykonania decyzji nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ nie tylko nie przeprowadził on przed jego skierowaniem do SKO w Jeleniej Górze jakiegokolwiek postępowania wyjaśniającego w tej sprawie, lecz opierając się na treści wystąpienia Stowarzyszenia Pracownia na Rzecz Wszystkich Istot w Bystrej, w sposób bezkrytyczny i nieuzasadniony podjął działania o charakterze nadzwyczajnym, mające na celu stwierdzenie nieważności decyzji, co do której nie wykazał istnienia przesłanki rażącego naruszenia prawa. Zwrócić w tym miejscu uwagę należy, że Pracownia na Rzecz Wszystkich Istot złożyła do *GDOŚ* wniosek w tej sprawie w dniu 15 lutego 2010 r. natomiast wniosek *GDOŚ* do SKO jest datowany w dniu 17 sierpnia 2010 r. W okresie ponad 6-miesięcy *GDOŚ* nie dokonał żadnych ustaleń, które uzasadniałyby podjęcie przez niego działań mających na celu wyeliminowanie z obrotu zaskarżonej decyzji. Według ugruntowanych w doktrynie i orzecznictwie poglądów, przyjmuje się powszechnie, że rażące naruszenia prawa ma miejsce w przypadku naruszenia przepisu prawnego, którego treść bez żadnych wątpliwości interpretacyjnych może być ustalona w bezpośrednim rozumieniu. Taka sytuacja w niniejszej sprawie, w ocenie *organu I instancji*, nie zaistniała. Przepis art. 34 (w jego brzmieniu obowiązującym w dniu orzekania) jest bowiem jednym z wielu przepisów zawierających tzw. normy blankietowe pozwalające organowi orzekającemu na rozstrzygnięcie w ramach samodzielności prawnej, czyli tzw. luzów decyzyjnych, w zakresie oceny stanu faktycznego lub istotnych jego elementów. W przypadku art. 34 samodzielność ta została ograniczona przez ustawodawcę o zobowiązanie organu wydającego zezwolenie do ustalenia, iż brak jest rozwiązań alternatywnych a za realizacją przedsięwzięcia przemawiają wymogi nadrzędnego interesu publicznego i jednoczesnego zapewnienia (w decyzji) wykonania kompensacji przyrodniczej. Do akt sprawy organ I instancji załączył decyzję Ministra Środowiska z dnia 22 stycznia 2008 r., w sprawie udzielenia inwestorowi — SUDETY LIFT Sp. z o.o. zezwolenia na odstępstwa od zakazów zawartych w art. 15 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody. Wydane przez Ministra Środowiska rozstrzygnięcie dotyczy tego samego terenu, tego samego podmiotu będącego inwestorem oraz tego samego przedsięwzięcia. Wymogi ustawowe udzielania przez Ministra Środowiska zezwolenia na odstępstwo od zakazów zawartych w art. 15 ustawy o ochronie przyrody są analogiczne do wymogów obowiązujących przy wydawaniu decyzji środowiskowych. Skoro zatem Minister Środowiska zezwolił inwestorowi na takie odstępstwa, nakazując wykonanie dodatkowej kompensacji przyrodniczej przyjąć należy, iż zgodnie z treścią przepisu art. 15 ust. 3 zbadał w toku przeprowadzonego postępowania, że przedsięwzięcie to, z braku rozwiązań alternatywnych może być realizowane, korygując jednocześnie ustalenia wcześniejszej decyzji środowiskowej Burmistrza Szklarskiej Poręby, będącej przedmiotem zaskarżenia.

W dniu 28 października 2010 r. do Kolegium wpłynęło kolejne pismo Stowarzyszenia Pracownia na rzecz Wszystkich Istot, w którym wskazano, że Dyrektor KPN w swoim piśmie z dnia 3 września 2010 r. przywołuje dokumenty, które nie były materiałem dowodowym postępowania w sprawie przedmiotowej decyzji Burmistrza Szklarskiej Poręby tj.:

1) Ocenę w sprawie oddziaływania na środowisko przyrodnicze KPN przedsięwzięcia polegającego na rozbudowie kompleksu narciarskiego na Szrenicy, jaką Dyrektor KPN

przesłał Ministrowi Środowiska w dniu 23 lutego 2007 r.

2) Stanowisko Dyrektora KPN w sprawie ustanowienia warunków udzielenia zgody na odstępstwo od zakazów obowiązujących na terenie parku narodowego, jakie Dyrektor KPN przedstawił Ministrowi Środowiska w dniu 22 września 2007 r.

SPWI wskazało, iż dokumenty KPN nie są oparte na rzeczywistej analizie uwarunkowań przyrodniczych. Ponadto zawarta w dokumentacji KPN analiza ornitologiczna oparta jest jedynie o szcątkowe dane archiwalne z lat 90-tych ubiegłego wieku — dotyczy to m.in. takich gatunków jak cietrzew, włośchatka i sóweczka. Przedstawione wyniki nie uwzględniają efektów realizacji projektów czynnej ochrony tych gatunków, które przyczyniły się do wzmocnienia populacji na terenie Karkonoszy. Ponadto, nie określają one dokładnych terytoriów występowania tych gatunków, a jedynie wskazują pojedyncze miejsca w których stwierdzono obecność osobnika. Dane te nie przedstawiają aktualnego (na dzień dokonywania oceny) stanu populacji. W ocenie *SPWI* dokumentacja KPN prowadzi do wniosku, że rozbudowa kompleksu narciarskiego na Szrenicy będzie generować znaczące negatywne oddziaływanie na co najmniej te trzy gatunki ptaków. *SPWI* podkreśliło, że w czasie tworzenia dokumentacji KPN, były już znane i dostępne doniesienia naukowe obrazujące interakcje pomiędzy rozwojem infrastruktury narciarskiej, a funkcjonowaniem górskich ekosystemów. W tym miejscu *SPWI* przywołało szereg pozycji literatury. W dalszej części swego pisma *SPWI* wskazało, że KPN nie przedstawia oceny oddziaływania na krajobraz. Ponadto, zarówno dokumentacja KPN, jak i raport o oddziaływaniu na środowisko przygotowany na potrzeby wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach — nie dają podstaw do przyjęcia, że zaproponowane działania kompensacyjne są wystarczające. Podstawą do zaprojektowania działań minimalizujących i kompensacyjnych winna być rzetelna analiza oddziaływania na środowisko. Ponadto *SPWI* dodało, że pozostawiono je do rozstrzygnięcia na etap późniejszych uzgodnień z Dyrekcją KPN — nie mając żadnej pewności, że w ich trakcie zostanie osiągnięte porozumienie korzystne dla przyrody. *SPWI* wskazało też, że władze Szklarskiej Poręby nie potrafią wyjaśnić gdzie konkretnie i w jaki sposób, w jakich terminach i w jakim zakresie przeprowadzana jest kompensacja. Według *SPWI* uchybienia dokumentacji KPN są de facto tożsame z uchybieniami raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i należy uznać je za bardzo istotne, bowiem nie pozwalają one na przeprowadzenie profesjonalnej i rzetelnej analizy wpływu inwestycji na środowisko przyrodnicze. *SPWI* wskazało jakie aspekty winny być w dokumentacji oceniającej prognozowane oddziaływania środowiskowe oraz ich skutki. *SPWI* podkreśliło, że w toku prowadzenia procedur administracyjnych w sprawie wydania decyzji dla przedmiotowego przedsięwzięcia nigdy nie przeprowadzono analizy, która rozstrzygnęłaby, czy w tym konkretnym przypadku występują przesłanki w postaci koniecznych wymogów nadrzędnego interesu publicznego. *SPWI* przywołało ponadto wyrok Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 20 września 2007 r. w sprawie C-304/05 San ta Catherzna Valfura, a także obszerny cytat z poradnika Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska pn.: „Natura 2000 w ocenach oddziaływania przedsięwzięć na środowisko” (J. Engel, Warszawa 2009) oraz wyrok WSA, sygn. IV SA/Wd 84/09 z dnia 13 marca 2009, w którym sąd wskazał co należy brać pod uwagę powołując się na interes publiczny w rozumieniu art. 34 ustawy o ochronie przyrody. *SPWI* dodało, że wytyczne Komisji Europejskiej pn. „Zarządzanie obszarami Natura 2000. postanowienia Artykułu 6 Dyrektywy Siedliskowej 92/43/EEC” wprost wskazują, że konieczne wymogi nadrzędnego interesu publicznego dotyczą sytuacji, w których realizacja przedsięwzięć jest niezbędna dla:

— działań mających na celu ochronę wartości o podstawowym znaczeniu dla życia obywateli (zdrowie, bezpieczeństwo, środowisko),.

— fundamentalnych zasad polityki państwowej i społecznej,
— podejmowania działań o charakterze gospodarczym lub społecznym, spełniających określone wymogi z tytułu wykonywania usług publicznych (w szczególności usług świadczonych w transporcie, sektorze energetycznym oraz sieci komunikacyjnych).
Przywołali też treść wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 kwietnia 2007 r. (sygn. akt IV SA/Wa 2319/06).

Po otrzymaniu w dniu 12 października 2010 r. akt przedmiotowej sprawy od Burmistrza Szklarskiej Poręby, pismem z dnia 18 października 2010 r. Kolegium zawiadomiło strony postępowania o możliwości zapoznania się z aktami sprawy oraz wypowiedzenia się do zebranych materiałów i zgłoszonych żądań.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze orzekając, jak na wstępie, wzięło pod uwagę, co następuje:

W przedmiotowej sprawie z wnioskiem o stwierdzenie nieważności decyzji Burmistrza Miasta Szklarska Poręba z dnia 10 listopada 2006 r., znak OŚ-7627/04/2006 w sprawie ustalenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie kolei linowej, modernizacji nartostrad i budowie połączeń między nimi oraz rozbudowie instalacji sztucznego dośnieżania w masywie Szrenicy w miejscowości Szklarska Poręba zmienionej w części przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze decyzją nr SKO/41/GP-1540/2006 z dnia 5 marca 2007 r. wystąpił Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, działając na mocy art. 76 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227), który stanowi:

1. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w zakresie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przez organy, o których mowa w art. 75 ust. 1 pkt 2-4, Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska kieruje wystąpienie, którego treścią może być w szczególności wnioski o stwierdzenie nieważności tej decyzji.

1a. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia wydanych na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska.

2. W przypadku skierowania wystąpienia, o którym mowa w ust. 1, Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska przysługują prawa strony w postępowaniu administracyjnym i postępowaniu przed sądem administracyjnym.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do orzeczeń samorządowych kolegiów odwoławczych.

Powyższy wniosek poparło Stowarzyszenie Pracownia na rzecz Wszystkich Istot z siedzibą w Bystrej, wnosząc jednocześnie o dopuszczenie do przedmiotowego postępowania na prawach strony. Wniosek ów został uwzględniony przez Kolegium.

Jak wynika z obszernego wywodu Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska jako powód stwierdzenia nieważności wskazanej wyżej decyzji wnioskodawca wskazał dwa, w zasadzie sprzeczne ze sobą powody. W pierwszej kolejności podniósł, fakt, iż decyzja ta „...została wydana z rażącym naruszeniem przepisu art. 34 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody (...), a tym samym również art. 6 ust. 4 Dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (...), poprzez niewłaściwe zastosowanie ww. przepisu w sytuacji niezrealizowania wymogów nadrzędnego interesu publicznego w odniesieniu do przedmiotowej inwestycji...”, następnie zaś stwierdził, iż „...w przedmiotowym przypadku, z uwagi na ówczesny (w dacie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach) status obszaru mającego znaczenie dla Wspólnoty Natura 2000 "Karkonosze", który posiadał wówczas status obszaru projektowanego, nie można było zastosować instytucji z art. 34 ustawy o ochronie przyrody, nawet w przypadku stwierdzenia istnienia imperatywu wynikającego z nadrzędnego interesu publicznego, przy jednoczesnym spełnieniu pozostałych warunków tj. braku rozwiązań alternatywnych oraz zapewnieniu wykonania kompensacji przyrodniczej...”. Stowarzyszenie Pracownia na rzecz Wszystkich Istot oprócz poparcia wniosku *GDOŚ* podniosło też, m. in., iż „...decyzja Burmistrza Szklarskiej Poręby, a także, poprzedzające ją uzgodnienia przedsięwzięcia dokonane m.in. przez Wojewodę Dolnośląskiego, została wydana w oparciu o raport oddziaływania na środowisko przedmiotowego przedsięwzięcia. Raport ten nie jest jednak dokumentem, który mógłby stanowić dowód przeprowadzenia właściwej oceny oddziaływania na obszar Natura 2000(...)w uzasadnieniu decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych nie odniesiono się rzetelnie do uwag i wniosków, jakie zgłaszało stowarzyszenie „Wałbrzyski Oddział Pracowni na rzecz Wszystkich Istot”(...)za koniecznością stwierdzenia nieważności decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przemawia szereg argumentów prawnych i merytorycznych. Według nich jest to wysoce prawdopodobne jeżeli nie na etapie postępowania przed Samorządowym Kolegium Odwoławczym, to przed Wojewódzkim bądź Naczelnym Sądem Administracyjnym...”, ponadto *SPWI* odniosło się obszernie do pisma Dyrektora Karkonoskiego Parku Narodowego, przywołanego powyżej i do dokumentów, na które się on powoływał.

Stosownie do art. 156 § 1 Kpa organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która:

- 1) wydana została z naruszeniem przepisów o właściwości,
- 2) wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa
- 3) dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną,
- 4) została skierowana do osoby nie będącej stroną w sprawie,
- 5) była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały,
- 6) w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą
- 7) zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa.

Postępowanie w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji jest nadzwyczajnym trybem postępowania umożliwiającym wzruszenie ostatecznej decyzji administracyjnej. Możliwość podważenia zapadłego rozstrzygnięcia organu administracji publicznej jest dopuszczalna jedynie w przypadku zaistnienia jednej z kwalifikowanych wad wskazanych w przywołanym wyżej przepisie. Mają one charakter materialny, nie zaś formalny, a zatem prowadząc postępowanie w trybie nieważnościowym organ nie może zajmować się wadliwością postępowania zmierzającego do wydania tej decyzji czy też oceniać dokumenty

wymagane w postępowaniu zmierzającym do wydania decyzji, lecz powinien zbadać czy dana decyzja jest dotknięta którąś z wad określonych w art. 156 § 1 pkt 1-7 Kpa, gdyż w postępowaniu tym ocenie podlega sama decyzja. Usunięcie tych nieprawidłowości, stanowi nadrzędny cel postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji i usprawiedliwia podważenie ogólnej zasady trwałości decyzji administracyjnych. W opinii ustawodawcy służyć ma to zapewnieniu prawidłowości podjętego rozstrzygnięcia oraz umożliwić realizację zasady sprawiedliwości proceduralnej jak również podnosi zaufanie obywateli do organów administracji.

Zgodnie z art. 46 ust. 1 pkt 1 ustawy, w brzmieniu obowiązującym w dniu wydania decyzji, której dotyczy niniejsze postępowanie, realizacja planowanego przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, określonego w art. 51 ust. 1 pkt 1 i 2, oraz planowanego przedsięwzięcia innego niż określone w art. 51 ust. 1 pkt 1 i 2, które nie jest bezpośrednio związane z ochroną obszaru Natura 2000 lub nie wynika z tej ochrony, jeżeli może ono znacząco oddziaływać na ten obszar - jest dopuszczalna wyłącznie po uzyskaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, zwanej dalej „decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach”. Na mocy przepisu art. 46 ust. 3 ustawy wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga przeprowadzenia postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, które dla tego samego przedsięwzięcia przeprowadza się jednokrotnie. Przepis art. 46a ust. 1 ustawy stwierdza, że postępowanie w przedmiocie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu podejmującego realizację przedsięwzięcia. Zgodnie z art. 47 cyt. ustawy w postępowaniu w sprawie oceny oddziaływania na środowisko określa się, analizuje oraz ocenia:

- 1) bezpośredni i pośredni wpływ danego przedsięwzięcia na:
 - a) środowisko oraz zdrowie i warunki życia ludzi,
 - b) dobra materialne,
 - c) zabytki,
 - d) wzajemne oddziaływanie między czynnikami, o których mowa w lit. a-c,
 - e) dostępność do złóż kopalin;
- 2) możliwości oraz sposoby zapobiegania i ograniczania negatywnego oddziaływania na środowisko;
- 3) wymagany zakres monitoringu.

Przepis art. 56 ust. 2 ustawy wskazuje, że w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach właściwy organ określa:

- 1) rodzaj i miejsce realizacji przedsięwzięcia;
- 2) warunki wykorzystywania terenu w fazie realizacji i eksploatacji, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony cennych wartości przyrodniczych, zasobów naturalnych i zabytków oraz ograniczenia uciążliwości dla terenów sąsiednich;
- 3) wymagania dotyczące ochrony środowiska konieczne do uwzględnienia w projekcie budowlanym;
- 4) wymogi w zakresie przeciwdziałania skutkom awarii przemysłowych, w odniesieniu do przedsięwzięć zaliczanych do zakładów stwarzających zagrożenie wystąpienia poważnych awarii;
- 5) wymogi w zakresie ograniczania transgranicznego oddziaływania na środowisko w odniesieniu do przedsięwzięć, dla których przeprowadzono postępowanie dotyczące transgranicznego oddziaływania na środowisko;

6) w przypadku, o którym mowa w art. 135 ust. 1 - stwierdzenie konieczności utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania.

Przepis art. 56 ust. 3 ustawy stwierdza, że charakterystyka całego przedsięwzięcia stanowi załącznik do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a zgodnie z przepisem art. 56 ust. 4 ustawy, decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach można na wnioskodawcę nałożyć obowiązki:

- 1) dotyczące zapobiegania, ograniczania oraz monitorowania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, a także wykonania kompensacji przyrodniczej;
- 2) przedstawienia analizy porealizacyjnej, określając zakres oraz termin jej przedstawienia, w przypadku przedsięwzięć, dla których sporządza się raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko.

Na mocy przepisu art. 56 ust. 7 ustawy, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga uzasadnienia, a zgodnie z ustępem 8 tego przepisu, uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać informacje o sposobie wykorzystania uwag i wniosków zgłoszonych w związku z udziałem społeczeństwa oraz informacje dotyczące konieczności wykonania analizy porealizacyjnej, o której mowa w ust. 4 pkt 2.

W przedmiotowej sprawie decyzją z dnia 10 listopada 2006 r., znak OŚ-7627/04/2006 Burmistrz Szklarskiej Poręby ustalił środowiskowe uwarunkowania zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie kolei linowej, modernizacji nartostrad i budowie połączeń między nimi oraz rozbudowie instalacji sztucznego dośnieżania w masywie Szrenicy w miejscowości Szklarska Poręba. Po rozpatrzeniu odwołania od tej decyzji złożonego przez Sudeckie Hotele i Schroniska PTTK Sp. z o. o. w Jeleniej Górze oraz Nadleśnictwo Szklarska Poręba Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze, decyzją nr SKO/41/GP-1540/2006 z dnia 5 marca 2007 r. zmieniło powyższą decyzję w części dotyczącej pkt 2 ppkt 7, 10 i 33. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze wskazuje, iż stan rozpatrywanej sprawy jest następujący: planowana inwestycja należy do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 47 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004r. w sprawie określania rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzania raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 257 poz. 2573 z późn. zm.). Ponadto ze względu na lokalizację przedsięwzięcia w granicach potencjalnego Specjalnego Obszaru Ochrony Siedlisk Natura 2000 — „Karkonosze” PLH 020006 jak i projektowanego Obszaru Specjalnej Ochrony Ptaków Natura 2000, a także ze względu na charakter oddziaływań związanych z jego realizacją i funkcjonowaniem przedsięwzięcie zalicza się do mogących znacząco oddziaływać na obszar Natura 2000. Ponadto wskazać należy, iż rozbudowa infrastruktury turystyczno — narciarskiej prowadzana będzie w rejonie masywu Szrenicy w Karkonoszach Zachodnich, na terenach należących administracyjnie do miasta Szklarska Poręba, z których przeważając część znajduje się w obrębie Karkonoskiego Parku Narodowego stanowiącego obszar NATURA 2000. Inwestycją objęte są również tereny należące do Gminy Szklarska Poręba oraz tereny Nadleśnictwa Szklarska Poręba.

Stosownie do art. 33 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody w brzmieniu z dnia orzekania w niniejszej sprawie:

1. Zabrania się podejmowania działań mogących w znaczący sposób pogorszyć stan siedlisk przyrodniczych oraz siedlisk gatunków roślin i zwierząt, a także w znaczący sposób wpłynąć

negatywnie na gatunki, dla których ochrony został wyznaczony obszar Natura 2000, z zastrzeżeniem art. 34.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do projektowanych obszarów Natura 2000, znajdujących się na liście, o której mowa w art. 27 ust. 1, do czasu odmowy zatwierdzenia albo zatwierdzenia tych obszarów przez Komisję Europejską jako obszary Natura 2000 i ich wyznaczenia w trybie przepisów, o których mowa w art. 28.

3. Projekty planów i projekty zmian do przyjętych planów oraz planowane przedsięwzięcia, które nie są bezpośrednio związane z ochroną obszaru Natura 2000 lub obszarów, o których mowa w ust. 2, lub nie wynikają z tej ochrony, a które mogą na te obszary znacząco oddziaływać, wymagają przeprowadzenia postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, na zasadach określonych w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska.

Zgodnie zaś z art. 34 cytowanej ustawy:

1. Jeżeli przemawiają za tym konieczne wymogi nadrzędnego interesu publicznego, w tym wymogi o charakterze społecznym lub gospodarczym, i wobec braku rozwiązań alternatywnych, właściwy miejscowo wojewoda, a na obszarach morskich dyrektor właściwego urzędu morskiego, może zezwolić na realizację planu lub przedsięwzięcia, które mogą mieć negatywny wpływ na siedliska przyrodnicze oraz gatunki roślin i zwierząt, dla których ochrony został wyznaczony obszar Natura 2000, zapewniając wykonanie kompensacji przyrodniczej niezbędnej do zapewnienia spójności i właściwego funkcjonowania sieci obszarów Natura 2000, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Jeżeli na obszarze Natura 2000 występuje siedlisko lub gatunek o znaczeniu priorytetowym, zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, może zostać udzielone wyłącznie w celu:

- 1) ochrony zdrowia i życia ludzi;
- 2) zapewnienia bezpieczeństwa powszechnego;
- 3) uzyskania korzystnych następstw o pierwszorzędym znaczeniu dla środowiska przyrodniczego;
- 4) wynikającym z koniecznych wymogów nadrzędnego interesu publicznego, po uzyskaniu opinii Komisji Europejskiej.

Przedmiotowe przedsięwzięcie realizowane będzie (stan na dzień orzekania w przedmiotowej sprawie) w granicach Karkonoskiego Parku Narodowego, a także w granicach potencjalnego Specjalnego Obszaru Ochrony Siedlisk „Karkonosze nr PLH 020006 w ramach Natura 2000 oraz projektowanego Obszaru Specjalnej Ochrony Ptaków Natura 2000 „Karkonosze”. Na obszarze objętym planowaną inwestycją występuje też jedno siedlisko priorytetowe, wymienione w załączniku I Dyrektywy Siedliskowej (zarośla kosodrzewiny). Z uwagi na powyższe Wojewoda Dolnośląski postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2006 r. ustalił zakres, miejsce, termin i sposób wykonania kompensacji przyrodniczej co wyczerpuje dyspozycję art. 35 ustawy o ochronie przyrody w brzmieniu:

1. Wydając zezwolenie, o którym mowa w art. 34 ust. 1, wojewoda lub dyrektor urzędu morskiego ustala zakres, miejsce, termin i sposób wykonania kompensacji przyrodniczej.

2. Koszty kompensacji przyrodniczej ponosi podmiot realizujący plan lub przedsięwzięcie.
3. Wojewoda lub dyrektor urzędu morskiego nadzoruje wykonanie kompensacji przyrodniczej.
4. Wojewoda lub dyrektor urzędu morskiego informuje ministra właściwego do spraw środowiska o zezwoleniach, o których mowa w art. 34, o ich wykorzystaniu oraz o skutkach realizacji planu lub przedsięwzięcia i wykonanej kompensacji przyrodniczej.

Jak wskazano powyżej głównym zarzutem wnioskodawców w niniejszym postępowaniu jest naruszenie przepisu art. 34 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody (...), a tym samym również art. 6 ust. 4 Dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (...), poprzez niewłaściwe zastosowanie ww. przepisu w sytuacji niezastąpienia wymogów nadrzędnego interesu publicznego w odniesieniu do przedmiotowej inwestycji...". Z zarzutem tym nie sposób się zgodzić. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż podstawę ochrony zarówno obszarów Natura 2000, jak i projektowanych obszarów Natura 2000 stanowi regulacja przewidziana w cytowanym wyżej art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o ochronie przyrody. Powołana regulacja nie wprowadza w sposób bezwzględny zakazu zabudowy na obszarze Natura 2000 (proponowanym obszarze Natura 2000), a jedynie uniemożliwia prowadzenie inwestycji, które mogą w znaczący sposób pogorszyć stan siedlisk przyrodniczych, a także siedlisk gatunków roślin i zwierząt lub wpływać negatywnie na gatunki, dla ochrony których obszar ten został wyznaczony lub jest projektowany. Jednakże jak bowiem wynika z treści art. 34 ustawy, jeżeli przemawiają za tym konieczne wymogi nadrzędnego interesu publicznego, w tym wymogi o charakterze społecznym lub gospodarczym, i wobec braku rozwiązań alternatywnych, właściwy miejscowo wojewoda, może zezwolić na realizację planu lub przedsięwzięcia, które mogą mieć negatywny wpływ na siedliska przyrodnicze oraz gatunki roślin i zwierząt, dla których ochrony został wyznaczony obszar Natura 2000, zapewniając wykonanie kompensacji przyrodniczej niezbędnej do zapewnienia spójności i właściwego funkcjonowania sieci obszarów Natura 2000 (ust. 1), jednocześnie jeżeli na obszarze Natura 2000 występuje siedlisko lub gatunek o znaczeniu priorytetowym, zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, może zostać udzielone wyłącznie w celu: 1) ochrony zdrowia i życia ludzi; 2) zapewnienia bezpieczeństwa powszechnego; 3) uzyskania korzystnych następstw o pierwszorzędym znaczeniu dla środowiska przyrodniczego; 4) wynikającym z koniecznych wymogów nadrzędnego interesu publicznego, po uzyskaniu opinii Komisji Europejskiej (ust. 2). W wytycznych metodycznych Komisji Europejskiej dotyczącymi przepisów artykułu 6(3) i (4) Dyrektywy Siedliskowej 92/43/EWG pn.: Ocena planów i przedsięwzięć oddziałujących na obszary Natura 2000 (Przekład polski: WWF Polska 2005 - „Assessments of plans and projects significantly affecting Natura 2000 sites”) wskazano, iż w dokumencie interpretacyjnym Komisji Europejskiej „ Zarządzanie obszarami Natura 2000: Postanowienia Artykułu 6 Dyrektywy Siedliskowej 92/43/EWG Komisja Europejska wypowiada się w sprawie kryteriów koniecznych wymogów nadrzędnego interesu publicznego (zwanego KWNIP) w sposób następujący (par. 5.3.2):

„...Biorąc pod uwagę strukturę przepisu, w szczególnych przypadkach, kompetentne organy krajowe będą musiały zatwierdzić przedsięwzięcia lub plany, pod warunkiem, że konieczne wymogi nadrzędnego interesu publicznego przeważają nad celami ochrony dotkniętego obszaru. Powinno to zostać określone po rozważeniu uwag przedstawionych poniżej:

- a) *Interes publiczny musi być nadrzędny: jest więc jasne, że nie każdy rodzaj interesu publicznego o charakterze społecznym lub gospodarczym jest wystarczający, zwłaszcza z perspektywy wagi interesów chronionych przez dyrektywę(...)*
- b) *W tym kontekście należy uznać za uzasadniony pogląd, że interes publiczny może być nadrzędny, jeżeli jest to interes długoterminowy; zarówno interesy gospodarcze jak i inne, przynoszące społeczeństwu jedynie krótkoterminowe korzyści nie wydają się być wystarczające, aby zdominować długoterminowe interesy przyrodnicze chronione przez dyrektywę*

Należy również stwierdzić, że „konieczne wymogi nadrzędnego interesu publicznego, w tym interesy o charakterze społecznym lub gospodarczym” odnoszą się do sytuacji, w których można dowieść, że planowane przedsięwzięcia lub plany są niezbędne:

- w ramach działań lub polityk mających na celu ochronę wartości podstawowych dla życia obywateli (zdrowie, bezpieczeństwo, środowisko);

- w ramach polityk fundamentalnych dla państwa i społeczeństwa;

- w ramach realizacji działań o charakterze społecznym lub gospodarczym, spełniających szczególne zobowiązania usług publicznych.” W przypadku siedlisk i gatunków priorytetowych, przedsięwzięcia i plany, które prawdopodobnie spowodują negatywne wpływy, mogą być realizowane tylko „jeżeli przywoływany interes publiczny dotyczy zdrowia ludzkiego i bezpieczeństwa publicznego względnie nadrzędnych pozytywnych konsekwencji dla środowiska albo jeżeli przed zatwierdzeniem planu lub przedsięwzięcia Komisja wyrazi opinię w sprawie przedmiotowej inicjatywy”. Jedyna różnica pomiędzy oceną przedsięwzięć i planów oddziałujących na siedliska priorytetowe oraz oceną dotyczącą innych obszarów Natura 2000 związana jest z kryteriami KWNIP. Z tego powodu niniejsze wytyczne nie zawierają znaczących różnic w pozostałych etapach proponowanej oceny pomiędzy siedliskami priorytetowymi a innymi obszarami Natura 2000. Studium przypadków sugeruje, że w określonych, popartych dowodami okolicznościach, za uzasadnione KWNIP można uznać:

- przedsięwzięcia lub plany, wobec których występuje dające się udowodnić zapotrzebowanie publiczne lub środowiskowe;

- przedsięwzięcia lub plany, które w szczególności mają za zadanie poprawę zdrowia publicznego i/lub bezpieczeństwa;

- przedsięwzięcia lub plany, które mają w szczególności za zadanie ochronę życia ludzkiego i własności.

Należy zauważyć, że powody muszą być „nadrzędne” w takim sensie, że dotyczą problemu ważniejszego niż zasadniczy interes zabezpieczenia statusu ochronnego obszaru. MN2000 wyjaśnia również, że przedsięwzięcia lub plany służące wyłącznie interesom firm lub jednostek nie mogą być objęte kryteriami KWNIP. Trzeba też podkreślić, że taka analiza interesów powinna mieć miejsce jedynie w sytuacji, gdy ustalono, że nie ma rozwiązań alternatywnych....”.

W przedmiotowej sprawie z uwagi na brak rozwiązań alternatywnych (konieczność zrezygnowania z pierwotnie zaplanowanej rozbudowy terenów narciarskich w rejonie Łabskiego Szczytu) Burmistrz Szklarskiej Poręby przeanalizował występowanie przesłanek, o których mowa w art. 34 ustawy o ochronie przyrody i stwierdził, że „...rozwój infrastruktury narciarskiej w masywie Szrenicy przyczyni się do zwiększenia atrakcyjności turystycznej Szklarskiej Poręby na skutek usprawnienia narciarstwa zjazdowego, spowoduje to zwiększenie napływu turystów — narciarzy i przyczyni się do rozwoju turystycznego miasta, co konsekwencji wpłynie na rozwój gospodarczy Szklarskiej Poręby...”. W ocenie

Kolegium w sprawie tej wystąpił nadrzędny interes publiczny. Istotą gospodarki miasta Szklarska Poręba jest turystyka. Plany rozbudowy infrastruktury narciarskiej zawarte są w różnych dokumentach planistycznych, między innymi również w przyjętej uchwałą Rady Miejskiej Szklarskiej Poręby Nr XXY/II/398/01 z dnia 29 maja 2001 r. „Strategii Zrównoważonego Rozwoju Miasta Szklarska Poręba”, oraz w przyjętej uchwałą Nr XXXV/411/05 z dnia 19 lipca 2005 r. „Planie Rozwoju Lokalnego Miasta Szklarska Poręba”. Rozwój infrastruktury narciarskiej w rejonie Szrenicy przewidują również dokumenty planistyczne Powiatu Jeleniogórskiego. Przedsięwzięcie to wpisuje się w założenia rozwoju Powiatu Jeleniogórskiego i zawarte jest w „Strategu Zrównoważonego Rozwoju Powiatu Jeleniogórskiego na lata 2006-2014” stanowiącym załącznik do uchwały Nr XXXIXJ247/06 Rady Powiatu Jeleniogórskiego z dnia 31 marca 2006 r. oraz w „Programie Rozwoju Turystyki w Powiecie Jeleniogórskim” stanowiącym załącznik do uchwały Rady Powiatu Jeleniogórskiego Nr XXXII/196/2001 z dnia 03 lipca 2001 r. Przedsięwzięcie to stanowi również realizację generalnego celu rozwoju gminy, zawartego w przywołanej wcześniej Strategii, a mianowicie „Harmonizacji rozwoju społecznego, gospodarczego i przestrzennego podnoszącej jakość życia mieszkańców”. Nie sposób zatem nie uznać, iż sporne przedsięwzięcie trwale i bezsprzecznie zaspokoi potrzeby społeczności, wpisuje się we wcześniej istniejące, długofalowe założenia polityki władzy publicznej. Efekt tego przedsięwzięcia będzie trwały, spowoduje bowiem efekty zwłaszcza w długim okresie: zwiększy się napływ turystów korzystających obecnie z lepszej infrastruktury narciarskiej Czech. Większy napływ turystów spowoduje zaś rozwój zarówno gospodarczy jak i społeczny Szklarskiej Poręby. Wyczerpuje to pojęcie zapotrzebowania publicznego, o którym mowa w cytowanych wyżej wytycznych metodycznych Komisji Europejskiej dotyczącymi przepisów artykułu 6(3) i (4) Dyrektywy Siedliskowej 92/43/EWG. Nie bez znaczenia pozostaje kwestia zaproponowanych rozwiązań kompensujących, które pozwolą ograniczyć na etapie realizacji i eksploatacji negatywny wpływ przedmiotowego przedsięwzięcia na siedliska i gatunki znajdujące się w obrębie bezpośrednich oddziaływań tego przedsięwzięcia. Ustalony przez Wojewodę Dolnośląskiego w postanowieniu z dnia 24 kwietnia 2006 r. zakres kompensacji przyczyni się w ocenie Kolegium do odtworzenia fragmentów struktur siedliskowych drzewostanów, będących właściwymi dla tego terenu oraz poprawy siedlisk rzadkich gatunków ptaków w tym sóweczki, włośchatki i cietrzewia. W tym celu Wojewoda Dolnośląski nakazał inwestorowi:

1. w rejonie Szrenicy należy rozwiesić 40 - drążonych w pniach - budek lęgowych dla sóweczki i włośchatki,
2. w rejonie Hali Szrenickiej i Szrenicy należy przeprowadzić nasadzenia 1000 sadzonek jarzębiny,
3. w obrębie Karkonoskiego Parku Narodowego, na obszarze 26.5 ha w miejscach niezgodności z siedliskiem należy przeprowadzić (drogą odnowień naturalnych, a gdy to nie jest możliwe poprzez odnowienia sztuczne) przebudowę i wzbogacenie gatunkowe istniejących drzewostanów,
4. miejsca, terminy oraz sposób wykonania prac wymienionych w pkt 2.1., 2.2. i 2.3. należy uzgodnić z Dyrekcją Karkonoskiego Parku Narodowego,
5. w porozumieniu z administracją Nadleśnictwa Szklarska Poręba w wyznaczonych strefach ochrony ostoi cietrzewia oraz w promieniu 500 m od granic tych stref, należy przeprowadzić modernizację wszystkich - wykonanych z siatki drucianej - grodzień upraw leśnych, poprzez zamontowanie poprzecznych żerdzi drewnianych,

6. prace związane z realizacją kompensacji przyrodniczej należy zakończyć na 30 dni przed terminem oddania do użytkowania przedmiotowej inwestycji, a o terminie zakończenia prac należy powiadomić Wojewódzkiego Konserwatora Przyrody we Wrocławiu.

Ponadto zauważyć należy, iż stosownie do ust. 2 pkt 3 spornej decyzji Burmistrza Szklarskiej Poręby z dnia 10 listopada 2006 r. prace budowlane prowadzone będą w okresie pozalegowym stwierdzonych gatunków ptaków, pod nadzorem służb Karkonoskiego Parku Narodowego. W decyzji z dnia 10 listopada 2006 r. Burmistrz Szklarskiej Poręby (ust. 2 pkt 5 -28) nałożył też na inwestora szereg uwarunkowań technicznych związanych z realizacją planowanego przedsięwzięcia, które pozwolą ograniczyć na etapie realizacji oraz eksploatacji negatywny wpływ przedsięwzięcia na siedliska i gatunki znajdujące się w obrębie jego bezpośrednich oddziaływań. Nałożył ponadto na inwestora konieczność przeprowadzenia inwentaryzacji przyrodniczej w celu konieczności precyzyjnego ustalenia miejsc trwałych naruszeń stanowisk chronionych oraz gatunków roślin lub grzybów, aby dokonać ich ewentualnego przeniesienia. W celu zaś pomniejszenia oddziaływania człowieka na środowisko przyrodnicze i występujące w nim biocenozy Burmistrz Szklarskiej Poręby wskazał okres funkcjonowania nowej kolei linowej na czas od 1 grudnia do 15 kwietnia, ponadto termin uruchomienia i zakończenia zaśnieżania tras ma być uzgadniany corocznie z dyrekcją Karkonoskiego Parku Narodowego w celu ograniczenia możliwości pojawienia się zmian w szacie roślinnej oraz w środowisku bytowania zwierząt, na skutek zalegania śniegu na obszarach sztucznie naśnieżnych. W związku zaś z koniecznością zachowania 0,5 ha zarośli kosodrzewiny (siedlisko priorytetowe) nartostrada FIS nie będzie poszerzana przy górnej stacji istniejącej kolejki linowej kosztem wycinki kosodrzewiny. Wskazać ponadto należy, iż organ I instancji podjął decyzję po zebraniu informacji z różnych źródeł: zarówno w oparciu o właściwe w tej materii przepisy prawa jak i w oparciu o swoją znajomość obszaru objętego wnioskiem inwestora jak również w oparciu o konsultacje ze środowiskami przyrodniczymi. Zastosował więc niewątpliwie zasadę przezorności w sposób proporcjonalny do planowanego przedsięwzięcia. Mając bowiem na uwadze rozmiar, skalę i powierzchnię przedsięwzięcia oraz zmiany jakie zajdą w analizowanym terenie w wyniku zrealizowania inwestycji Burmistrz Szklarskiej Poręby właściwie ocenił istotność oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000, mając jednocześnie na uwadze, iż w wyniku realizacji tej inwestycji, przy zastosowaniu warunków minimalizujących wpływ inwestycji na obszar Natura 2000 zostaną osiągnięte długookresowe wymierne efekty o charakterze gospodarczym i społecznym wyczerpujące wymogi inwestycji realizującej zasadę nadrzędnego interesu publicznego, poprzez jej podjęcie z pożytkiem dla całego społeczeństwa. Jednocześnie przewidziane środki kompensujące zrównoważą ewentualne szkody dla tego obszaru i służyć będą utrzymaniu spójności sieci Natura 2000 jako całości.

W ocenie Kolegium nie sposób również zgodzić się ze stwierdzeniem GDOŚ, iż „...w przedmiotowym przypadku, z uwagi na ówczesny (w dacie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach) status obszaru mającego znaczenie dla Wspólnoty Natura 2000 "Karkonosze", który posiadał wówczas status obszaru projektowanego, nie można było zastosować instytucji z art. 34 ustawy o ochronie przyrody, nawet w przypadku stwierdzenia istnienia imperatywu wynikającego z nadrzędnego interesu publicznego, przy jednoczesnym spełnieniu pozostałych warunków tj. braku rozwiązań alternatywnych oraz zapewnieniu wykonania kompensacji przyrodniczej...”. W pierwszej kolejności podnieść należy, iż przywołane przez wnioskodawców wyroki sądowe jakkolwiek zawierające cenne wskazówki, wiążą jednak organy administracji publicznej w konkretnym postępowaniu. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze uważa za całkowicie nieuzasadniony

pogląd, iż w przedmiotowej sprawie, z uwagi na status obszaru „Karkonosze” w ramach Natura 2000, będący obszarem projektowanym, nie ma zastosowania art. 34 ustawy o ochronie przyrody, mający w ocenie wnioskodawcy zastosowanie jedynie w stosunku do obszarów wyznaczonych. Wskazać należy, po pierwsze, iż ustęp 2 cytowanego art. 34 ustawy o ochronie przyrody nakazuje stosowanie ust. 1 tego artykułu:

1. Zabrania się podejmowania działań mogących w znaczący sposób pogorszyć stan siedlisk przyrodniczych oraz siedlisk gatunków roślin i zwierząt, a także w znaczący sposób wpłynąć negatywnie na gatunki, dla których ochrony został wyznaczony obszar Natura 2000, z zastrzeżeniem art. 34.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do projektowanych obszarów Natura 2000, znajdujących się na liście, o której mowa w art. 27 ust. 1, do czasu odmowy zatwierdzenia albo zatwierdzenia tych obszarów przez Komisję Europejską jako obszary Natura 2000 i ich wyznaczenia w trybie przepisów, o których mowa w art. 28.

Ponadto w ust. 1 art. 33 cyt. ustawy ustawodawca odsyła do stosowania art. 34, który wskazuje właśnie wyjątki od zasady określonej w art. 33 cyt. ustawy, wskazując na jakich warunkach, dla jakich celów i przez kogo może być udzielone zezwolenie na realizację takich przedsięwzięć na tych obszarach. Ponadto trudno jest nie pokusić się w tym przypadku o argumentację a fortiori tj: argumentum a maiori ad minus. Skoro bowiem norma art. 34 ustawy o ochronie przyrody pozwala, przy spełnieniu określonych tam warunków, na realizację inwestycji, która może mieć negatywny wpływ na siedliska przyrodnicze oraz gatunki roślin i zwierząt, dla których został wyznaczony obszar Natura 2000, to tym bardziej norma ta dozwala na realizację takiego przedsięwzięcia mogącego mieć negatywny wpływ na obszary projektowane Natura 2000. Odmienny wniosek prowadził by do sytuacji gdy na wyznaczonych obszarach Natura 2000, po spełnieniu przesłanek wynikających z art. 34 cyt. ustawy, można by było realizować przedsięwzięcie zaś na obszarach projektowanych (potencjalnych) nie. Mając zatem na uwadze powyższe Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze stwierdza, iż decyzja Burmistrza Miasta Szklarska Poręba z dnia 10 listopada 2006 r., znak OŚ-7627/04/2006 w sprawie ustalenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie kolei linowej, modernizacji nartostrad i budowie połączeń między nimi oraz rozbudowie instalacji sztucznego dośnieżania w masywie Szrenicy w miejscowości Szklarska Poręba zmieniona w części przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze decyzją nr SKO/41/GP-1540/2006 z dnia 5 marca 2007 r. nie jest obarczona wadą rażącego naruszenia prawa, w tym naruszenia art. 34 ustawy o ochronie przyrody.

W ocenie Kolegium przedmiotowa decyzja Burmistrza Miasta Szklarska Poręba z dnia 10 listopada 2006 r., znak OŚ-7627/04/2006 w sprawie ustalenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie kolei linowej, modernizacji nartostrad i budowie połączeń między nimi oraz rozbudowie instalacji sztucznego dośnieżania w masywie Szrenicy w miejscowości Szklarska Poręba zmieniona w części przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze decyzją nr SKO/41/GP-1540/2006 z dnia 5 marca 2007 r., nie narusza przepisów prawa mogących dać podstawę do stwierdzenia jej nieważności, a w szczególności jest zgodna z ustawą Prawo ochrony środowiska. Treść decyzji organu pierwszej instancji wypełnia przesłanki określone w art. 56 ust. 2 ustawy prawo ochrony środowiska, zawiera wszystkie elementy w nim

zawarte — rodzaj I miejsce realizacji przedsięwzięcia, warunki wykorzystywania terenu w fazie realizacji i eksploatacji, ze szczególnym uwzględnieniem konieczności ochrony cennych wartości przyrodniczych, zasobów naturalnych i zabytków oraz ograniczenia uciążliwości dla terenów sąsiednich, wymagania dotyczące ochrony środowiska konieczne do uwzględnienia w projekcie budowlanym, a także dodatkowe wymogi nakładane na wnioskodawcę, do czego uprawnia przepis art. 56 ust. 4 ustawy. W treści decyzji organ I instancji odniósł się w sposób właściwy do uwag i wniosków społeczeństwa. Środowiskowe uwarunkowania zgody na realizację przedsięwzięcia są jednocześnie zgodne z treścią wydanych postanowień uzgadniających. Przy wydawaniu przedmiotowej decyzji organ I instancji zachował procedury określone w ustawie Prawo ochrony środowiska. Ponieważ zgodnie z utrwalonym poglądem doktryny i orzecznictwa, organ administracji publicznej prowadzący postępowanie w sprawie nieważności decyzji obowiązany jest zbadać wszystkie przesłanki stwierdzenia nieważności wymienione w art. 156 § 1 Kpa i w tym zakresie organ nie jest związany zakresem żądania strony dotyczącego stwierdzenia nieważności Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze stwierdza, że w przedmiotowych decyzjach nie dopatryło się żadnych wad, mogących stanowić podstawę do stwierdzenia jej nieważności, a określonych w art. 156 § 1 Kpa, tj. w szczególności podnieść należy, iż przedmiotowa decyzja została wydana przez właściwy organ, ma podstawę prawną, nie dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną, została skierowana do osób będących stronami w sprawie, była wykonalna w dniu jej wydania, a jej wykonanie nie wywołuje czynów zagrożonych karą oraz, co wskazano już wyżej, nie zawiera wady powodującej jej nieważność z mocy prawa. Ocena przedmiotowej decyzji wykazała bezspornie, że nie zachodzą podstawy do stwierdzenia jej nieważności wskazane we wniosku Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, a polegające na błędnym zastosowaniu art. 34 ustawy o ochronie przyrody. Dodatkowo nie można mówić o rażącym naruszeniu prawa, gdy na gruncie danego przepisu możliwy jest wybór różnych jego interpretacji, z których każda daje się uzasadnić z jednakową mocą „Różnica poglądów co do wykładni przepisu nie może być kwalifikowana jako przesłanka do odstąpienia od zasady trwałości decyzji ostatecznej. (wyrok NSA z 6 grudnia 2002 roku III SA 146/01, Biul. Skarb. 2004/2/29).

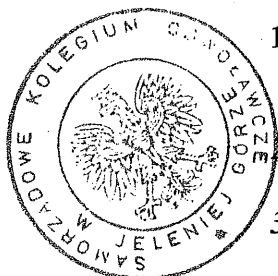
Na marginesie powyższych rozważań odnosząc się do tezy wniosku *GDOŚ* dot. zasady pierwszeństwa prawa wspólnotowego wobec prawa krajowego, co w ocenie *GDOŚ* obejmuje wszystkie wiążące źródła prawa wspólnotowego, w tym Dyrektywy, Kolegium wskazuje, iż, jak wskazuje doktryna oraz szerokie orzecznictwo sądowe, w tym chociażby wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z 10 grudnia 2008 r. (II SA/Kr 930/08), „...zasada nadrzędności prawa wspólnotowego przewiduje, iż przed prawem krajowym stosuje się wyłącznie akty "prawa pierwotnego", do których należą traktaty z towarzyszącymi im protokołami i załącznikami. Inaczej ma się rzecz w odniesieniu do aktów "prawa wtórnego", czyli rozporządzeń, dyrektyw, decyzji i opinii. Rozporządzenia stosowane są bezpośrednio, jednak i tu warunkiem jest ich zintegrowanie z systemem prawnym państwa członkowskiego. Dyrektywy skierowane do państw członkowskich określają cel, jaki powinien zostać osiągnięty w wyznaczonym terminie. Wybór metody i sposobu realizacji celu pozostaje w gestii państwa członkowskiego, a warunkiem związania podmiotów przepisami Dyrektywy jest wdrożenie Dyrektywy do krajowego porządku prawnego. Dyrektywa obowiązuje bezpośrednio tylko wówczas, gdy jest "precyzyjna i bezwarunkowa" oraz gdy upłynął termin jej wdrożenia(...). W tym zakresie Kolegium również wskazuje, iż art. 33 ustawy o ochronie przyrody implementuje dyrektywę 92/43/EWG – siedliskową, a

65
Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Jeleniej Górze

jednocześnie dyrektywę Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa.

Mając na uwadze powyższe należało orzec jak w sentencji.

**Samorządowe Kolegium Odwoławcze
w składzie:**

1. Przewodniczący Składu

Orzekającego: Aleksandra Brylińska

2. Członek: Danuta Sadowska

3. Członek: Agnieszka Mazurkiewicz (spr.)

Pouczenie: Stosownie do przepisu art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Wniosek można wnieść w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji, do Samorządowego Kolegium Odwoławczego z siedzibą w Jeleniej Górze, ul. Obrońców Pokoju 26 a.

